

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 460/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval návrh JUDr. A. P., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. B. Š., vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/41/10-K z 19. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. A. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 7. decembra 2010 doručený návrh JUDr. A. P., B. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. B. Š., vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/41/10-K z 19. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu vyplýva, že navrhovateľka vykonávala od 8. októbra 2009 funkciu členky dozornej rady V., š. p., so sídlom v P. (ďalej len „dozorná rada“), t. j. bola verejnou funkcionárkou podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“ alebo „ústavný zákon“) a vzťahovali sa na ňu povinnosti a obmedzenia z neho vyplývajúce vrátane povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30 dní odo dňa, keď sa ujala označenej verejnej funkcie, orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

Navrhovateľka uznáva, že porušila svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., keďže *„písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podala Výboru Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len výbor) až 21. septembra 2010 po tom, čo jej bolo výborom oznámené začatie konania vo veci ochrany verejného záujmu“*.

Dňa 8. novembra 2010 bolo navrhovateľke doručené napadnuté rozhodnutie výboru, v ktorom *„výbor konštatoval, že navrhovateľka porušila povinnosť uloženú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona tým, že predmetné oznámenie nepodala v zákonom stanovenej lehote. Zároveň jej výbor za porušenie povinností podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona uložil v rozhodnutí pokutu vo výške 723,03 €.“*

Sťažovateľka v tejto súvislosti vo svojom návrhu najmä uvádza:

„Oddelenie vládnej a parlamentnej dokumentácie Ministerstva obrany Slovenskej republiky zaslalo dňa 14. 1. 2010 Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií list, v ktorom zaslalo zoznam štátnych zamestnancov Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ktorí k 31. 12. 2009 boli verejnými funkcionármi podľa ústavného zákona. Konanie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov voči navrhovateľke bolo začaté dňa 11. augusta 2010 uznesením č. 20. Z uvedeného vyplýva, že Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií začal konanie voči

navrhovateľke 7 mesiacov po tom, ako sa dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom – povinnosťou verejného funkcionára.

Aj v prípade, že žiadna lehota nie je stanovená, najmä ak sa správny orgán dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom – povinnosťou verejného funkcionára, a síce odo dňa, kedy sa o týchto skutkoch dozvedel, sú disciplinárne orgány povinné postupovať tak, aby disciplinárne konanie bolo začaté v primeranej lehote. Ak tak nepostupujú, potom môže toto nesplnenie povinnosti mať za následok nezákonnosť disciplinárneho konania oneskorene začatého správnym orgánom a môže viesť k zrušeniu disciplinárneho opatrenia uloženého na konci tohto konania. K porušeniu právnej istoty dochádza vtedy, ak správny orgán začne disciplinárne konanie oneskorene. (Odkaz na rozsudok Súdneho dvora z 27. 11. 2001 2/Parlament, U - 270/99P, Zb. s. I 9117, rozsudok súdu prvého stupňa z 19. 6. 2003 Voigt/EUB, T - 78/02).“

V nadväznosti na uvedené navrhovateľka zastáva názor, že „v jej prípade bolo disciplinárne konanie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií začaté oneskorene a preto došlo k porušeniu právnej istoty navrhovateľky a to aj tým, že z rovnakých dôvodov ako uviedla vo svojom vyjadrení k oznámeniu o začatí vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov zo dňa 20. 9. 2010, t. j. pracovnej vyťaženia vyplývajúcej z náročnosti funkcie – zástupkyňa vedúceho služobného úradu Ministerstva obrany Slovenskej republiky, nesplnila si povinnosť stanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov ani v termíne do 31. marca 2010. Aj v tejto veci bolo začaté proti navrhovateľke konanie, ktoré bolo ukončené rozhodnutím o uložení pokuty. Takéto konanie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií považuje navrhovateľka za účelové.“

Navrhovateľka argumentuje tiež tým, že «v intenciách kogentnej normatívnej právnej úpravy ust. § 1 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj ako „Správny poriadok“) je potrebné na Výbor národnej rady Slovenskej republiky, pri konaní a rozhodovaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, nahliadať ako na správny orgán.

Podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona je Výbor národnej rady Slovenskej republiky ako správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 60 dní od začatia konania. Právny záväzok konajúco správneho orgánu – Výboru národnej rady Slovenskej republiky, rozhodnúť v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, zákonodarca expressis verbis stanovil v právnej vete čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, ktorý je nevyhnutné bez akejkoľvek právnej polemiky subsumovať pod predpisy majúce verejne právnu povahu, ktorým je imanentná kogentnosť, teda každý konajúci orgán, Výbor národnej rady Slovenskej republiky nevynímajúc, je povinný ipso facto rešpektovať právne záväzky vyplývajúce z takéhoto právneho predpisu - ústavného zákona. Uvedená povinnosť konajúceho správneho orgánu - Výboru národnej rady Slovenskej republiky rozhodnúť do 60 dní odo dňa začatia konania, nepochybne vyplýva z čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, kde zákonodarca uvedené vyjadril slovom „rozhodne“, teda zákonodarca absolútne vylúčil akúkoľvek kompetenciu správneho orgánu – Výboru národnej rady Slovenskej republiky predĺžiť alebo inak modifikovať vlastným rozhodnutím lehotu na rozhodnutie predmetnej veci.

Navrhovateľka zastáva právny názor, že akékoľvek rozhodnutie Výboru národnej rady Slovenskej republiky vo veci, vydané po uplynutí zákonnej 60 dennej lehoty od začatia konania, je rozhodnutím nezákonným a ako také musí byť v ďalšom, prípadnom procedurálnom postupe na podnet (návrh) účastníka konania (navrhovateľky), zrušené pre jeho nezákonnosť.

V intenciách vyššie uvedeného navrhovateľka subsidiárne poukazuje na právnu úpravu lehôt pre správny orgán inkorporovaná v ustanovení § 49 Správneho poriadku, v zmysle ktorej správny orgán rozhoduje v jednoduchých veciach bezodkladne, v ostatných veciach v lehote 30 dní a vo zvlášť zložitých prípadoch rozhoduje v lehote 60 dní, pričom ak nemožno rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju predĺžiť odvolací orgán. Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne 60 dní, je povinný o tom upovedomiť účastníka konania s uvedením dôvodov.

Navrhovateľka nenamieta, že ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. je špeciálnym právnym predpisom vo vzťahu k Správnemu poriadku, teda na konanie a rozhodovanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov sa v zmysle zásady „lex specialis derogat lege generali“ aplikuje ústavný zákon č. 357/2004 Z. z., ktorý v čl. 9 ods. 5 stanovuje imperatívne lehotu 60 dní na rozhodnutie odo dňa začatia konania, pričom však

na strane druhej a práve o to viac sa javí ako nevyhnutné a žiadúce, aby konajúci správny orgán – Výbor národnej rady Slovenskej republiky, ak nerozhodne v zákonnej 60 dennej lehote, aspoň ako prejav korektnosti a najmä v záujme zachovania v právnej istoty účastníka konania, notifikoval účastníkovi konania dôvody, pre ktoré v tejto lehote nerozhodol, čo by však v žiadnom smere a za žiadnych okolností nemalo za následok konvalidovanie nezákonnosti takéhoto rozhodnutia.

Konanie vo veci navrhovateľky bolo začaté 11. augusta 2010, pričom rozhodnutie správneho orgánu – Výboru národnej rady Slovenskej republiky bolo vydané až dňa 19. októbra 2010, teda po uplynutí 60 dennej zákonnej lehoty stanovenej čl. 9 ods. 5 ústavného zákona. Navrhovateľka má za to, že konajúci orgán konal v rozpore s uvedeným ustanovením ústavného zákona. Zmyslom právneho inštitútu lehoty je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. časové obmedzenie právomoci – kompetencie, v ktorej je povinný príslušný orgán – Výbor národnej rady Slovenskej republiky konať a rozhodnúť. Po jej uplynutí už tak urobiť nemôže a ak tak urobí je takéto rozhodnutie správneho orgánu – Výboru národnej rady Slovenskej republiky nezákonné so všetkými právnymi konkvenciami z toho vyplývajúcimi.».

Na základe citovanej argumentácie navrhovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej návrh na ďalšie konanie a následne o ňom nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn.: VP/41/10-K z 19. októbra 2010 sa zrušuje.

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný zaplatiť prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky úhradu trov konania právnenému zástupcovi navrhovateľky na jeho účet vedený v ... v sume 254,88,- EUR bez DPH v sume 303,30,- EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v súvislosti s výkonom funkcií verejných funkcionárov vyplýva z čl. 10 ods. 2 a 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Zákonom, na ktorý odkazuje štvrtá veta citovaného čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Aj na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (PLz. ÚS 1/07).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľky konštatoval, že navrhovateľka bola v relevantnom čase členkou dozornej rady je verejným funkcionárom v zmysle čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., a teda je osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru. Návrh bol podaný v lehote ustanovenej v tretej vete čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. a spĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V konaniach o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno v súlade s ustálenou

judikatúrou ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovorí vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Citované právne názory ústavného súdu týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno nepochybné primerane aplikovať aj na predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať najmä taký návrh v týchto veciach, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí takú príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a ustanoveniami ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorých porušenie namieta, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyhovieť návrhu navrhovateľa po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľky sústredil na posúdenie jeho opodstatnenosti z hľadiska námietok, resp. argumentácie v ňom uplatnených.

Z návrhu vyplýva, že navrhovateľka svoj návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru zakladá najmä na týchto argumentoch, resp. námietkach:

1. Konanie výboru podľa príslušných ustanovení ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. navrhovateľka považuje za disciplinárne konanie, pričom v tejto súvislosti tvrdí, že disciplinárne orgány sú „*povinné postupovať tak, aby disciplinárne konanie bolo začaté v primeranej lehote. Ak tak nepostupujú, potom môže toto nesplnenie povinnosti mať za následok nezákonnosť disciplinárneho konania oneskorene začatého správnym orgánom a môže viesť k zrušeniu disciplinárneho opatrenia uloženého na konci tohto konania.*“.

2. Na výbor konajúci vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov treba „*nahliadať ako na správny orgán*“, t. j. ako na orgán, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „*Správny poriadok*“).

3. Podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je výbor „*ako správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 60 dní od začatia konania... akékoľvek rozhodnutie Výboru národnej rady Slovenskej republiky vo veci, vydané po uplynutí zákonnej 60 dennej lehoty od začatia konania, je rozhodnutím nezákonným a ako také musí byť v ďalšom, prípadnom procedurálnom postupe na podnet (návrh) účastníka konania (navrhovateľky), zrušené pre jeho nezákonnosť.*“.

S argumentáciou navrhovateľky sa ústavný súd nestotožňuje.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať konanie o ochrane verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. za disciplinárne konanie. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že disciplinárnu zodpovednosť a disciplinárne konanie vo vzťahu k verejným funkcionárom, ktorí sú zahrnutí pod osobnú pôsobnosť ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. upravujú iné právne predpisy; napr. vo vzťahu k poslancom Národnej rady Slovenskej republiky ide o zákon č. 350/1993 Z. z., o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (§ 135 a nasl.), vo vzťahu k sudcom ústavného súdu, predsedovi a podpredsedom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky ide o zákon o ústavnom súde (§ 16 a § 74e) atď. Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. zakladá osobitnú ústavnoprávnu zodpovednosť verejných funkcionárov zahrnutých pod osobnú pôsobnosť tohto ústavného zákona za nesplnenie alebo porušenie povinností a obmedzení

ustanovených týmto zákonom, ktorej osobitný účel je explicitne vymedzený jednak v označení tohto ústavného zákona (ochrana verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov), ako aj v jeho úvodných ustanoveniach (pozri čl. 1 ústavného zákona).

Ani tvrdenie navrhovateľky, že výbor treba považovať za správny orgán, na ktorý sa vzťahuje Správny poriadok, podľa názoru ústavného súdu neobstojí. Výbor má pri výkone pôsobnosti vyplývajúcej mu z ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. postavenie orgánu *sui generis*, ktorého úlohy sú ustanovené priamo týmto ústavným zákonom, t. j. právnym predpisom najvyššieho stupňa právnej sily, a preto nemožno na neho vzťahovať povinnosti správneho orgánu vyplývajúce z právneho predpisu nižšieho stupňa právnej sily (Správneho poriadku). Napriek uvedenému ústavný súd v zásade rešpektuje navrhovateľkou formulovanú požiadavku, podľa ktorej by výbor mal potom, ako sa „... *dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom*“, začať konanie podľa tohto ústavného zákona „*v primeranej lehote*“. V danom prípade výbor „*začal konanie voči navrhovateľke 7 mesiacov po tom, ako sa dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom – povinnosťou verejného funkcionára*“, čo ústavný súd v okolnostiach prípadu nepovažuje za zjavne neprimeranú lehotu, ktorá by po prijatí návrhu navrhovateľky na ďalšie konanie zakladala dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľky, že výbor nedodržel 60-dňovú lehotu na rozhodnutie v jej veci odo dňa začatia konania ustanovenú v prvej vete čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorá by mala byť kľúčovým dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru, sa ústavný súd už vo svojej doterajšej judikatúre viackrát vyjadril, keď konštatoval, že v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne relevantným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru (napr. III. ÚS 23/07, IV. ÚS 3/07, III. ÚS 84/08 atď.). Ústavný súd nevidí dôvod na odklon od uvedeného právneho názoru ani vo veci navrhovateľky, aj keď považuje za potrebné opätovne pripomenúť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu,

najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával rozhodnutia v lehote ustanovenej v prvej vete čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že námietky navrhovateľky proti napadnutému rozhodnutiu výboru sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na jeho spochybňovanie, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľky ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí návrhu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi navrhovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010